

Sag og dens Gang gennem Aarene, idet jeg siden 1896 har haft Lejlighed til at beskæftige mig med den her i Tinget.

Jeg erindrer, hvorledes den Tanke, som jeg udkastede i Samlingen 1896—97, om at statsansætte Lodserne ikke vandt Spor af Tilslutning den Gang og heller ikke siden har gjort det. Men jeg tror dog, at netop den Omstændighed, at jeg stadig har haft Lejlighed til at føre dette Spørgsmaal frem, i nogen Grad har medvirket til, at vi er kommet i alt Fald noget ind paa, maa jeg sige, den rette Vej med Hensyn til Ordningen af vort Lodsvæsen. Som ogsaa nævnt af det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge), er vi kommet et godt Stykke hen imod en rationel Ordning, selv om vi ikke hidtil er naaet og heller ikke gennem det foreliggende Lovforslag vil naa helt dertil. Det er lykkedes Gang efter Gang at faa Loven op til Revision, og hver Gang har man strakt sig lidt videre; selv om Lodserne ikke er helt statsansatte, griber Staten dog nu noget mere ind i dette Forhold end tidligere, og man har reguleret det paa en heldigere Maade end forhen.

Jeg kan ganske slutte mig til den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), og hvori han ydede den, der havde konciperet Lovforslaget, en Kompliment for den klare Maade, hvorpaa det var gjort. Jeg kan føje min Tak til. Jeg har paa Fornemelsen, at den, der har konciperet Lovforslaget, ogsaa har haft Forstaaelse af, at man maatte strække sig noget videre end i 1912. Vi er derved kommet et Stykke videre hen ad den rette Vej. Lodserne har vistnok i det hele og store ikke ventet sig mere, end der her er Tale om. Der kan selvfølgelig være Enkeltheder, som maa ændres, og som kan ændres uden Skade og uden at forrykke hele Forslagets Tendens; men det kan jo besørges i Udvalget. Jeg vil udtale Haabet om, at Lovforslaget maa faa en let Gang gennem Rigsdagen; det vilde være heldigt, om det kunde blive til Lov allerede i denne Samling.

Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) sagde, at han ikke vilde rippe op i de gamle Stridigheder fra 1912, og jeg maa indrømme, at naar jeg tænker paa den Tid, har det ærede Medlem forbedret sig i meget høj Grad. Der sidder dog endnu noget af den gamle Adam i Kødets paa ham. Helt lade være at komme ind paa de gamle Stridigheder kan det

ærede Medlem nu en Gang ikke. Jeg skal imidlertid tilgive ham det, og jeg haaber, at han i Udvalget vil følge denne Anvisning om ikke at rippe op i Stridighederne, naar vi der skal til det egentlige Arbejde. En enkelt Bemærkning af det ærede Medlem vil jeg lige berøre. Det ærede Medlem udtalte, at han ikke kunde forstaa, at vi nu igen skulde have med denne Sag at gøre. Men Hovedpointen i det, der skete i 1912, var dog netop dette, at det, vi den Gang vedtog, ikke skulde være en endelig Lov, men et Forsøg. Det tror jeg, at alle, der da havde med Sagen at gøre, vil indrømme. Ellers vilde man jo heller ikke i Loven have indsat en Bestemmelse om, at den efter en bestemt Tids Forløb skulde revideres. Det var altsaa ikke, som det ærede Medlem syntes at mene, en endelig Lov, men et Forsøg paa at komme til en heldigere Ordning end tidligere, og dette Forsøg er for saa vidt lykkedes. Nu skal vi føre Forsøget videre, og i Lovforslaget findes der atter en Bestemmelse om, at Loven skal revideres efter visse Aars Forløb.

Det ærede Medlem fra Nyborg og i endnu højere Grad det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Koføed) mente, at Sundlodserne med Hensyn til Pensionsforholdene skulde ind under de samme Regler som de andre Lodser og have deres Pensionsforhold ordnet paa samme Maade som disse. Men der er dog ganske særlige Forhold til Stede ved disse Lodserier, og jeg tror ikke, det vilde være heldigt at opstille nogen Bestemmelse i saa Henseende ved denne Lejlighed. Maaske kan det komme senere, Princippet kan i og for sig være rigtigt. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds udtalte ogsaa, at Sundlodserne med Hensyn til Ansættelse o. s. v. maatte ind under de sædvanlige Regler. Det har jeg i og for sig ikke noget imod, men saa maa man ogsaa ind paa fuldstændig Statsansættelse. Det gaar dog ikke an, at vi vil sige til Folk, som har et brydsomt Arbejde, og som gør alt muligt for at faa en stor Fortjeneste — og som naturligvis ogsaa paa Grund af Forholdene har en stor Fortjeneste —, at nu skal de uden Erstatning afgive Halvdelen eller to Trediedele til andre, som, fordi der ikke er saa meget at bestille paa det paagældende Sted, ikke har saa stor Fortjeneste. Det kan vi ikke komme ind paa. Skal vi til en Ordning af hele dette Forhold, er der, som sagt, ingen Vej udenom Statsansættelse.

Til disse Bemærkninger kan jeg ind-

